

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΛΦΑΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1887. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι.Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α'. Τόμ. Β'. — ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ — Φυλ. ΚΒ'. ΑΡΙΘ 48

Ποιήσεις: 'Ραγκαθῆ, Λασκαράτου, Χι-Ριλίου, Μαρτινέγκου, Μαρτινέλη, 'Ιονίου, Μαρτζώκη, Τανταλίδου, Παπαρηγοπούλου, Αισώπου, Τσιχασιάνου, Μπουρνιῆ. — Συνέχεια τῆς ὑπὸ τῆς Δ.δος Αἰκατ. Ζήρκου μελέτης «Περὶ τῆς μιμήσεως τῆς ἀρχαίας λυρικῆς ποιήσεως παρὰ τοῖς ξένοις καὶ ἰδίως παρὰ τοῖς Γάλλοις».

ΑΙΣΘΙΑ ΕΠῆ

Πῶς ἂν ὡς ξουθόπτερος
μέλισσα συνενέγκαιμ' ἄν' ἐκ πάντων γόους,
εἰς ἐν δ' ἐνεγκαῖσ' ἄθρον ἀποδοίην δάκρυ;
[Εὐριπ. 'Ηρακλ. Μαιν. 489.]

Ἄνεραστος καὶ ἄφιλος ὡς ρυῖξ παραρέων,
πρὸς μνηῦα φέρω ἄδακρυ τὸ βῆμα τὸ μοιραῖον,
καὶ ὡς βραχδέως σθέννυται τὸ θερινὸν λυκόφως,
τὰς κορυφὰς πορφύρον ἔτι τῶν ὄρεων,
ὁ ἄπνευκταῖος πέριξ μου πυκνοῦται ἤδη ζόφος.

Ἄλλοιαν ἐπεθύμησα τὴν τελευταίαν λύσιν.
Πηγὴν καὶ τέρμα τοῦ παντὸς ἐλάτρευσα τὴν φύσιν,
καὶ μεῖραξ ἔτι ἀπογνοῦς, εἰς νεφελώδεις σφαῖρας
τὴν αἰθερίαν τῶν φιδρῶν ὀνείρων πτήσιν
εἰς ἄλλας ἐγκατέλιπον ὑπάρξεις ἀνωτέρας.

Χοῦς ἐκ χοῦς καὶ γνήσιος, ὦ μῆτερ γῆ, καρπὸς σου,
γαλήνην εἰς τοῦ κόλπου σου τὰ βάθη τοῦ εὐδρόσου
αἰτῶ σοι, τὴν ἀνένδοτον τῆς μοίρας φεύγων λύσασαν.
ὡς δι' εὐφρόσυνον θυσίαν στεφανώσου,
καὶ δεῖξει θῦμα πελιδὸν πρῶτως μαρτυρητάν.

Τοῦ βρέφους σὺ ἐώρτασας ὡς ἔδει τὴν κοιτίδα.
Σπαράσσουσαν ἀπέλυσας τὸ σύμπαν καταιγίδα.

ὁ οὐρανὸς ὠλόλυξε θακρυροῶν καὶ μέλας,
καὶ ὡς τὸ ἄλγος καταπνίγον τὴν ἐλπίδα,
ὁ ὑετὸς κατέκλυζε τῶν ἀστραπῶν τὸ σέλας.

Ἄλάνθαστον προμήνυμα τῆς μετὰ ταῦτα δίνης,
ὁ κλυδῶν ἐξεμαίευσε τὸ τέκνον τῆς ὀδύνης,
καὶ πᾶσα ἔκτοτε στιγμή ἐσχάτη ἀγωνία.
Ὡς λύτρωσις σὺ μόνη τέλος μὲ ἠδύνεις,
τῶν τάφων δῶρον ἄδωρον, εἰρήνη αἰωνία.

Ἐλθέ, ὦ μήτερ, τὴν στολὴν τοῦ ἔαρος ἐνδύσου,
ἱτέας πρόσθεσον θαλλοὺς εἰς πτόρθους κυπαρίσσου,
καὶ δεῖξον ἀπαστράπτοντα τὰ τρυφερά σου κάλλι.

Ἐπλάσθη τὸ ἠδὺ στερέωμα μορφὴ σου,
καὶ ῥόδων θύλαξ εὖσμος ἢ νέα σου ἀγκάλη.

Τοὺς τάπητας ἐφίλησα τῶν χλοερῶν κοιλάδων,
τὸ ζωηρὸν ρυάκιον διὰ τῶν χόρτων ἄδον,
εἰς ὃ κρυφίως λούονται ἐρυθριῶντες κρίνοι,
καὶ τὰς ἠδυπαθεῖς σκιὰς ἀναδενδράδων,
δι' ὧν ἠχοῦσιν οἱ λυγροὶ τῆς ἀηδόνας θρῆνοι.

Ἐφίλησα τὰ λήϊα, εἰς τὰς πνοὰς ἠρέμα
τῆς αὔρας ρυτιδούμενα, νομῶν πίνωνν θρέμμα
τὸ χιονῶδες ποίμνιον ἐπὶ φαιδρᾶς κλιτύος,
ἀφ' ἧς ὑγρὸν ἢ ποιμενὶς πλανῶσα βλέμμα,
τὴν φλόγα ψάλλει ἔρωτος θανόντος ἀναιτίως.

Τὰς φάραγγας ἐφίλησα ὀρέων δυσπροσίτων,
εἰς ἃς σκιρτᾷ ἢ ἔλαφος, καὶ μόλις ἔρπει φρίττων
ὁ θηρευτῆς, ὁ μελετῶν ἐνέδραν μαισιφόνον.—

Ἐκεῖ ὁ καταρράκτης ἐκ στυγιῶν ἀδύτων
πρὸς τὸν χορὸν δι' ὠρυγῶν ἐρίζει τῶν τυφῶνων.

Ἐφίλησα τῆς Ἀφρικῆς τὰς αὐχμηρὰς ἐρήμους·
χαράσσει ἢ δρομὰς ἐκεῖ μακροὺς, ἀμμόδεις οἴμους,
ἀλλ' ἐπὶ τέλους, σμάραγδος ἐν τῷ χροσῷ, προσνεύει
συστὰς φοινίκων, καὶ τοὺς πλάνητας εὐθύμους
τῆς δροσερᾶς δάσεως φλοισβοῦν τὸ ρεῖθρον δεύει.

Ἦ ὅτε πτέρυγας φλογὸς ἀπλῶν ὀλιψ προσπίπτει,
καὶ ὑπὸ σάβανον τὴν γῆν ἐκπνέουσαν καλύπτει,
ὁ μοιρολάτρης τὰς βουλὰς δοξάζων τοῦ Προφήτου,

παρὰ τὴν κάμηλον ὠγρὰν τὴν κάραν κῦπτει,
καὶ τὰ κευκὰ καλεῖ οὐρὶ ἐκ σφαιρας διερρύτου.

Ἐφίλησα τὴν ἄρατον νυκτερινὴν μαγεῖον,
ὅποτε τὴν πανάχραντον τελοῦντα λειτουργίαν,
ἠδέως σπινθυρίζουσι τὰ φωτοβόλα πλήθη·
ὁ ἀστερόεις οὐρανὸς εἰς τὴν ἁγίαν
τοῦ σύμπαντος μητρόπολιν ὡς λύχνος ἀνηρτήθη.

Τὸ χίτοπρον ἐφίλησα τῆς Ἰλαρᾶς θαλάσσης,
ἢ τείνον κόλπους δικυγεῖς εἰς τὰς γλαυκὰς ἐκτάσεις,
ἢ ὡς ἐν πάλλῃ φοβερᾷ ρηγνύμενον καὶ βρέμον,
ἐν ᾧ τῶν μελανῶν ἐγκάτων τὰς ἐκθροάσεις
συμφύρει μετὰ τῶν νεφῶν ἢ βία τῶν ἀνέμων.

Ἐφίλησα, ὦ μῆτέ μου, τὰς καλλονὰς σου πάσα,
ἐκ σοῦ τοῦ θεῖου ἔρωτος τὸ κώνειον θηλάσας,
καὶ εἰς τῆς λύρας τὰς χορδὰς, ὡς εἰς βασάνων ἦλους,
τὰ θέλγητρά σου ἐνθους θιασώτης ἄτης,
τοὺς ἀδεξίους ἀπηνῶς κατέταμον δακτύλους.

Ἄλλ' ἤδη τέλος ἔφθασεν ἡ πολυτλήτων ὥρα·
ὡς κτέρεα ἐτοίμασον τὰ κάλλιστα σου δῶρα.
Φθορὰ σὲ τρέφει.— Ἀσπασμὸν νῦν δὲ θανατηφόρον.

Ἐκεῖνος ὅστις φίλτρον ἔμπλεως σ' ἐώρα
κυκνεῖου ἤδη ἄσματος πικρὸν προσάγει φόρον.

Ὅποτε χρυσαυγοὺς φωτὸς ἠμφισμένοσ στέφη,
καὶ ὡς πορφύραν θεουραγῆ τὰ ἰριῶδη νέφη,
τὴν δύσιν πᾶσαν πυρπολεῖ ὁ Ἄναξ τῶν αἰθέρων,
ἐπότε τ' ὄμμα εὐτεβῶς πρὸς τ' ἄνω στρέφεται
ὁ πᾶσαν ὑποδούλωσιν τοῦ πνεύματος ἐχθαιρών.

Ὅποτε δρόσου μάργακα καὶ ἰανθέμων μύρα,
ὑψοῦσα τὸν ροδοστεφῆ τοῦ ἔαρος κρατῆρα,
ἢ πλάσις σπένδει ἐξἄλλοι τῷ ποιητῇ τῶν ἔλων,
ὅποτε ἢ στυγνὴ ἐξημεροῦται μοῖρα,
καὶ πρὸς μικρὸν ἀγάλλεται τὸ πᾶν ἀκινετόβλον,

Τότε, ναί, τότε θραύουσα τὰς μισητὰς ἀλύσεις,
ἀφ' αὐτῆς τὸ φθίνον ἐντελῶς σαρκίον πυρπολήσης,
ψυχὴ μου, σπεῦσον πγγαρχὴ πρὸς τοῦ φωτὸς τὰς κρήνας.

Ἐκεῖ τὴν φλόγα ἕως τέλος ἐξαντλήσης
ἧς ἔρμαιον σὲ ὤρισεν ὁ περὶ πάντων κείνας.

Πτηνὸν εἰς τοὺς γαμφώνυχας τῆς συμφορᾶς ἀσπαῖρον,
εἰς τὰς ἀκτῖνας λούσθητι ἡλίων ἀνεσπέρων,
καὶ τρύφησον τὸ αὔλον ἀγνῶν ἐρώτων μέθυ.

Ὅπισθ' ἴσως τῶν χρυσῶν νεφῶν μαρμαῖρον
λυσίδεινον τὸ ἄλεισον τῆς λήθης παρετέθη!...

Ἄλλ' οἶμοι, ποῦ μὲ φέρετε μεταρσιῶντες πόθοι;
Πῶς αὖθις εἰς τὸν ἕμερον ὁ νοῦς μου παρεδόθη;
Καὶ ἡ ἐσχάτη χίμαιρα, ὡς τόσαι ἄλλαι, πλάνη!
Ἐπρᾶ ἐντός μου ἡ καρδία ἐτεφρώθη
καὶ εἰδεχθῆς, βαρῦποτμον τὸ τέλος καταφράνει.

Ἄνεραστος καὶ ἄφιλος, ὡς ρυαῖς παραρρέων,
πρὸς μνῆμα φέρω ἄδακρυ τὸ βῆμα τὸ μοιραῖον,
καὶ ὡς βραδέως σθέννυται τὸ θερινὸν λυκόφως,
τὰς κορυφὰς πορφύρον ἔτι τῶν ὀρέων,
ὁ ἀπευκταῖος πέριξ μου πυκνοῦται ἤδη ζόφος.

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Τὸν καιρὸ τῆς Δευτέρας — Παρουσίας
Τί σκοτισμάρα εἶν' ἰκείνη ποῦ θά γένη!
Ἡ ψυχῆς ὄλες νὰ διαλέν' τὸ κρίας,
Ὅπου ἀνακατομένο ἡ γῆ βαστένει!
Πῶς ἔχει νὰ βρεθῆ τῆς κάθε μίας
Ἐκεῖνο τὸ κομμάτι ποῦ τῆς πηαίνει,
Χωρὶς νὰ γένη ἕνας γανιματίας
Ποῦ ἀπὸ τὰ γέλοια ὁ κόσμος θά πεθένη;
Ἦ τί ἀλλαξοδουλεῖς νὰ συνεβαίνουνε.
Τί φωνῆς καὶ βρισιῆς θὲ ν' ἀγρικηῶνται
Μ' ἐκεῖνες τσῆ ψυχῆς ὁποῦ κερδέουνε
Ἐ τὴν ἀλλαξιά, κ' ἐκεῖνες ποῦ ἀδικηῶνται!
Πόσες ὁποῦ μὲ δόλο καὶ μὲ ἀπάτη
Ὅα διαλέν' τὸ καλῆτερο κομμάτι!
Ἦ γέλοια ποῦ θά κάνη
ὁ Θεὸς ὁποῦ θε νᾶλθη νὰ μᾶς κρίνη!
Τ' ἄντερά του θά πιάνη.
Ἦ φάσκελα ποῦ βέβαια θά μᾶς δίνη;
Ἦ πράγματα, ὦ καιροί!
Καλότευχος ποῦ ζήσει νὰ τὰ ἰδῆ.

ΕΙΣ ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ

ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΙΛΕΣΤΑΤΗΣ ΜΟΥ ΕΥΖΥΓΟΥ

ΕΙΣ ΖΑΚΥΝΘΟΝ

Ἐκ Λονδίνου 10/22 Μαρτίου 1887.

Ὁ ναύτης ὁ πολυπάθος καὶ θαλασσοδαρμένος,
Ἐστὴν κουποστὴ τοῦ πλοίου του γυρτός, συλλογισμένος,
Στρέφει τὸ βλέμμα καὶ θωρεῖ τὸ κύμα νὰ λαγιάζῃ,
Ἐστὰ πλαϊνὰ τοῦ καραβιοῦ ἀφρόγελο νὰ σκάζῃ
Βλέπει τὸν ἥλιο νὰ σκορπᾷ μυριόφωτες ἀχτίδες,
Νὰ πλέκῃ μὲ τὴ θάλασσα χρυσόξανθαις πλεξίδαῖς
(Καὶ λησμονῶντας τὴ φρικτὴ καὶ μαύρη τρικυμία,
Τὰ κύματα ποῦ ἀφρίζανε κ' ἐχάσκανε θερία,
Νὰ καταπιῶνε σύψυχα κ' ἄρμενα καὶ κουπία
Τὴ λαίλαπα ποῦ ἐθερίζε τὰ μυτερά πηνά του
Κ' ἔκοβε νεκροσάβανα ἀπ' τ' ἄσπρα τὰ πανὰ του
Τὸν τρόμο τὴν ταρμονῆ, τὴ βράσι τὴ βαβοῦρα,
'Ποῦ τοῦ σκοτίσανε τὸ νοῦ ἔσα σύγνεφου καπνοῦρα,)
Κατὰ τὴν πλῶρη στρέφεται καὶ μόλις ποῦ ξανοίγει
Τ' ἀγαπητὸ Νησάκι του, τσ' ἀγκάλαις πῶς τ' ἀνοίγει!
Κλίνει τὰ γόνατα ἐμπροστὰ ἔς ἕνα σταυρὸ ποῦ βλέπει
Στὴν κορυφῇ τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ κάτου κόσμου σκε
Κ' ἐκεῖ ποῦ τὸν Σωτῆρα του δοξάζει γιὰ τὸ θάμμα,
Νέο ἀφ' τὰ φυλλοκάρδια του θερμὸ τοῦ τάζει τάμμα.

Ἐστὴ ἡμέρα ποῦ ἐγεννήθηκες, δι' ἐμένα Σωτηρία,
Μαζῆ μὲ τῆς ἀγάπης μου τὴν περισσὴ λατρεία,
Δέξου μὲ ἕνα τάμμα μου τοῦ πόθου μαρτυρία. (*)

Εἶναι λευκά, ὡς εἶναι ἀγνά — δὲν εἶν' μαργαριτάρια —
Τῶν δμματιῶν μου σταλαγμοί, τοῦ στήθους μου βλαστάρια.
Εἶναι τὰ δάκρυα ἀφ' τῆς χαρᾶς, πῶς ἔρχομαι σιμὰ Σου,
Ποῦ ἐπέτρωσαν κ' ἐγίνανε πολύτιμα λιθάρια.

ΧΑ ΡΙΛΑΟΣ.

(*) Τὸ στιχοῦργημα συνώδεσε μαργαριτοκόλλητον κόσμημα.

ΕΛΙΣΑΒΕΤΙΟΥ ΜΑΡΤΙΝΕΓΚΟΥ

Ο ΕΝΕΝΗΝΤΑΡΗΣ

Σίβας, παιδιά, 'ς τὸ γέροντα,
Τὰ κάτασπρα μαλλιά του,
Τὰ μακρὰ γένεα 'ποῦ ἄγια
Κάνουνε τὴ θωριά του,
Τὸ ἀγαλινὸ του βᾶδισμα,
Τὸ βλέμμα τὸ σδυμένο,
Τὸ σῶμα τὸ γυμμένο,
Ἀπ' αὐτὸ 'ς τὸ ραβδί,

Σίβας μεγάλο ἐμπνέουσιν
'Σ εὐγενικὴ καρδιά,
Μυστήριον τῆς θεότητος
Εἶναι ἢ πολυζωία!
Παιδιά μου, αὐτὸς ὁ γέροντας,
'Ποῦ ἔχει ἐνενήντα χρόνους,
Πόσαις πληγαῖς καὶ πόνου,
Θάλαβε 'ι τὴ ζωὴ!

'Ἄλλ' εἶναι ὁ γέρος ἥρωας
Τίποτε δὲν τρομάζει·
Μὲ τὸν καιρὸ ἐπολέμησε
'Οποῦ ὅλα τὰ δαμάζει.
'Ἐλαβε παθεῖν, βᾶσανα
'Σ τὸ σῶμα 'ς τὴν ψυχὴ του·
Γι' αὐτὸ δόξεν, τιμὴ του
Τὰ χρόνια τὰ πολλά.

Γι' αὐτὸ, παιδιὰ, ἄς φιλήσουμαι
Τοῦ γέροντα τὸ χεῖρ·
Δὲν βλέπει ἂν ἀπὸ πόλεμον
Καὶ ἀπὸ σπαθὶ δὲν ξέρει.
'Ἐδῶ ἡ ζωὴ εἶναι πόλεμος
Καὶ νικητὴς 'ς τὴ φύσιν
'Ἐκεῖνος 'ποῦ ξεψυχᾷσει
Μὲ τέτοια γηρατειά.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Μικρὸς μικρὴ σ' ἀγάπησα
Μὲ τρυφερὸ τὸ στήθος·
'Ἦρασαν χρόνια πλῆθος,
Κι' ἀπόμα σ' ἀγαπῶ.

'Ἄν καὶ ψυχρὸς κατάντησα
Εἰς τὴν χαρὰ 'ς τὴν λύπη,
Τὸ πρῶτον καρδιοκτύπι
Ποτὲ δὲν λησμονῶ.

'Ἦγες ὁ καιρὸς, ἀγάπη μου,
Καὶ πλεῖον δὲν θὰ βοηθῶμε,
'Ὅμως γλυκὰ θυμοῦμαι
Παῦ 'στὲνάξα γιὰ σέ.

'Ἄ τότε ποῦ μὰς ἀναβε
'Ἡ σπιθα ἐκεῖν' ἢ πρώτη,
'Ἐλέγαμε ποῦ ἢ νειότητι
Δὲν θάρρευε ποτέ!

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

Ο ΙΟΝΙΟΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

Μτολίζεις μὲ τὸ βλέμμα σου τὴ λάμψιν τῆς ἡμέρας
Ὀλόχαρο χαμόγελο σκορπίζεις 'ς τοὺς αἰθέρας
Μεγγουν τ' ἀστέρια περὶ γλυκὰ τὴν νύκτα 'σὺν προβάλλης·
Μῶς καὶ αὐτὰ ζηλεύουνε γιὰ ποῖον κρυφὰ θὰ πάλης.
Μορμονικὴ ὅταν μιλήσῃ σκορπίζεται μελωδία,
Σοφία

ΕΙΣ ΕΧΘΡΟΝ ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΑ

Βίρην μ' ἐσένα 'ποῦ μένεις 'ς τὸ χῶμα,
'Ποῦ πλεῖον δὲν θ' ἀνοίξης τὰ μάτια, τὸ στόμα,
Βίρην γυρεύω νὰ κάμω μ' ἐσέ.
Σοῦ πρόσφερα πάντα τὸ χεῖρ ὅταν ζοῦσες
Καὶ σὺ θυμωμένος, μὲ χλευῖν ἐθωροῦσες,
Νὰ ρίξης φαρμάκι ζητοῦσες 'ς ἐμέ.
Σὺ θάρρευσες πρῶτος τὸ μῖσος 'ς τὸν τάφον
Κ' ἐγὼ 'σὺν ἐσένα δὲν θέλω νὰ βάρω
Τὰ χεῖρά μου μέσα 'ς αἷμα ἐχθρικό.
Γυρεύω νὰ τρέχῃ ποτάμι 'ς τὴ μάχη
Καὶ νᾶναι βαμμένοι οἱ κάμποι κ' οἱ βράχοι,
'Ἐκεῖνο τὸ αἷμα γυρεύω νὰ πιῶ.
'Ἐχθρὸ μου ὀνομάζω τὸν ἄντρα 'ς τὴν πάλιν·
Δὲν θέλω νὰ σῶσω τὴν κόρη 'ποῦ ψάλλει
Μὲ λύπη γιομάτη τραγουδία γλυκά.
'Ἐσένα, ποῦ πρῶτος ἐγίνηκες χῶμα,
Ζητῶ νὰ φιλήσω τὸ ἀσπλαγχο στόμα
'Ποῦ μ' ἔκραζε φίλο μὲ λόγια πικρά·
'Ἐπὲ, 'ποῦ ζητοῦσες φαρμάκι νὰ ρίξης
Καὶ πάντα τὸ νοῦ μου ποθοῦσες νὰ πνίξης,
Θερμὰ 'ς τὴν ἀγκάλῃ νὰ σφιξῶ ζητῶ. —
'Ἀνοῖχτε τὴν πλάκα, ἀνοῖχτε τὸν τάφον
Γιὰ σέ, 'ποῦ κοιμάσαι 'ς τὸ χῶμα, ἐγὼ γράφω,
Γιὰ σέ 'ποῦ ἐμπροστά μου ποτὲ δὲν θὰ ἰδῶ.
Μ' ἐσένα 'ποῦ πάντα μ' ἐμίσησες τόσο,
'Ἄς γένω ἐγὼ φίλος καὶ τώρα ἄς σοῦ δώσω
Τὸ φίλημα ἐκεῖνο 'ποῦ ἀρνῆθης 'ς ἐμέ!
Κοιμήσου γιὰ πάντα, κοιμήσου 'ς τὸν τάφον
Μ' ἐκεῖνο τὸ πάθος 'ποῦ ἀγάπησα γράφω,
Μ' ἐκεῖνο τὸ μῖσος ὑμῶν τώρα ἐσέ.
'Σ τὸ μνήμα σου ἄπανον ἔμπορῶ νὰ δακρῶσω,
'Ἀχώριστε φίλε, ζητῶ νὰ σέ ὑμνήσω·
'Σ τὸν τάφον σὲ κράζω πιστὸν ἀδελφόν.
Κ' ἐμὲ θὰ νεκρώσῃ μιὰ μέρα τὸ σῶμα
Καὶ θᾶναι ἐνωμένο γιὰ πάντα τὸ χῶμα . . .
'Ἄν γίνηκες χῶμα θὰ γένω κ' ἐγὼ!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΙΝΟΚΗΣ

ΕΚ ΤΩΝ «ΠΑΙΓΝΙΩΝ»

ΝΑΙΑ ΤΑΝΤΑΛΙΔΟΥ.

Ἄν ἦσουν θάλασσα κρασί,
ὦ, τότε τί δουλιὰ χρυσῆ!
Κοντά σου νὰ πασχίσω
Τὸ σπίτι μου νὰ κτίσω
Καὶ νὰ μεθῶ, καὶ νὰ μεθῶ,
Χωρὶς ποτὲ νὰ βαρεθῶ.
Νὰ πίνω καὶ νὰ πίνω,
Σταλιά σου νὰ μὴ χύνω!

Ἄν ἦσουν θάλασσα κρασί,
Τῶ ὄντι τί δουλιὰ χρυσῆ!
Ἐάν Ἄλκυὼν ἴδική σου
Νὰ μένω ἔς τὴν ἀκτὴ σου.
Νὰ μὲ φυσᾷ κάθε βραδιά
Κουμανταρίας μυρωδιά,
Κ' ἡ μέθη μου ν' ἀρχίζῃ
Νὰ μὲ ἀποκοιμίζῃ.

Ἄν ἦσουν θάλασσα κρασί,
Τί τύχη, τί δουλιὰ χρυσῆ!
Ν' ἀκούω νὰ σφυρίζῃς,
Κι' ἀφροὺς κρασιοῦ ν' ἀφορίζῃς.
Κ' ἐκεῖ νὰ τρώγω τὰ φαγιὰ
Μὲ τὴν κρασένια σου μαγιὰ,
Καὶ τὸ νερὸ ποῦ πίνω
Νᾶναι κρασιὸν κ' ἐκεῖνο.

Ἄν ἦσουν θάλασσα κρασί,
Θεέ μου, τί δουλιὰ χρυσῆ!
Εἰς τὸ κρασί ἐπάνω
Ταξείδια νὰ κάνω.
Νὰ κολυμβῶ καὶ νὰ βουτῶ,
Καὶ νὰ σὲ πίνω ἐνταυτῶ,
Κ' ἡ νὰ σὲ πιῶ νὰ σκάσω,
Ἢ πῆς με νὰ χορτάσω!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ

Τὴν εἶδον μόλις, κ' ἔκτοτε ἠγάπησα ἐκείνην.
Εἶναι πολὺ τὸ αἶσθημα, κανεὶς δὲν θὰ τὸ μάθῃ.
Εἰς τῆς ψυχῆς μου κρύπτεται περίλυπον τὰ βάθη,
Τὴν ὑπερτάτην ἐνδυθὲν σιωπηλὴν γαλήνην.

Ἄλλης ζωῆς ἀνάμνησις καὶ πόθος κόσμων ἄλλων,
Ἐδῶ ἐβλάστησεν, ἐκεῖ ἐπάνω θὲν ν' ἀνθίσῃ.
Ἐδῶ θὰ μείνῃ ἄγνωστον καὶ δυστυχὲς θὰ ζήσῃ,
Ὡς ἄθος εἰς ἐρείπια τοῦ παρελθόντος θάλλον.

Καὶ διαβαίνει ἔμπροσθεν ἐμοῦ φαιδρά ἐκείνη,
Ἄμεριμος μὲ θεωρεῖ μὲ τὸ γλαυκὸν τῆς ὄμμα.
Τὴν βλέπω καὶ βαπτίζεται εἰς τῆς αἰδοῦς τὸ χρῶμα,
Καὶ ἄγνωστὸν ὅτι τὸ πᾶν περὶ ἐμὲ καλλύνει.

Καὶ ὅταν μάθῃ ἄψυχον πῶς μ' ἔλαβε τὸ χρῶμα
Πρὶν ἔτι ὁ ψυχρὸς βορρᾶς τὸ ἔαρ μου μαράνη,
Ἐγφῶσα πρὸς τὸν οὐρανὸν τεθολωμένον ὄμμα
Θὰ ἐρωτήσῃ — «Διατί λοιπὸν νὰ ἀποθάνῃς;»

ΒΡΗΚΕ Ο ΚΟΥΤΣΟΣ ΚΑΤΗΦΟΡΟ

Τῷ ΦΙΛῷ Ν. Ι. ΔΑΜΙΑΝῶ

Ἄπο τοὺς πόνους τοῦ δοντιοῦ μου δὲν μπορῶ
Ἦ, ἄχ, τί φοβεροὶ ποῦ εἶναι αὐτοὶ μου οἱ πόνοι.
Τρέξε, ἄχ, τρέξε ἀμέσως φέρε τὸ γιατρό.
Ἐγὼ, σοῦ λέω, πονόδοντο ποῦ μὲ τελειώνει.

« — Μὰ σῶπα, φῶς μου, μπά! πῶς κλαῖς ὅαν τὸ μωρὸ;
Ἐγὼ θὲ νὰ σοῦ κάνω τὸ γιατρό σου μόνη...
— Ἄχ θὰ πεθάνω ἀπὸ τοὺς πόνους μου θαρρῶ.

« — Σῶπα!» τοῦ λέει, καὶ μὲ φιλιὰ τὸν ξεθεώνει.
Ψυχὴ μου, πῶς ξαλάφρωσα! .... φίλα με πάλι!
Μὰ τί καλὸ ποῦναι τὸ γιατρικὸ σου, bravo!
Τὸν πόνο διῶξαν τὰ φιλιὰ σου τὰ γλυκά,

Μὰ ἔλα τώρα ποῦ αἰσθάνομαι μιὰ ζάλη
Ἐγὼ μέσαθε εἰς τὸ στῆθος καίω καὶ ἀνάδω. . .] —
Ἀγάπη μου, δὲν ξέρεις ἄλλα γιατρικά;

ΑΙΣΩΠΟΣ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΤΡΕΛΗΣ.

(Ἱστορικόν.)

Τ' εἶναι καὶ τρέχουνε χαρὰ γεμάτοι
Μὲ γέλοιο ἀνέφραστο γέροι καὶ νεοί;
Τί τάχα βλέπουνε μὲ τέτοιο μάτι;
Ἐ τὸ τόσο ἀνάβρασμα ποῖος τοὺς κινεῖ;

Μὲ τόση μάνιτα γιατί κυττᾶνε;
Γιὰ ποῖον τρέχουνε ὡσάν μουρλοί;
Μὲ τόσο θόρυβο γιὰ ποῖον γελᾶνε; —
Θέ μου, λυπήσου τοὺς, — γιὰ μιὰ τρελή!

Στεφάνι ἀκάνθινο, ψευδή πορφύρα,
Χριστέ, σοῦ ἔβαλεν γιὰ χλευασμὸν,
Καὶ σὲ νυφιάτικα, ὦ κακομοῖρα,
Ροῦχα καὶ στέφανα γιὰ ἱμπαιγμὸν.

Ἄ' Εὐστεφανώθηκα τρέχει καὶ κρᾶζει,
Ἄ' Βγειν' ἀρχόντισσιν, εἶμαι κυρά! »
Κι' ὁ κόσμος, φρόνιμος «Ὀῦρα!» φωνάζει,
Καὶ τρέχει, πίσω τῆς ὄλος χαρά.

Νά, σαπολέμονα, χούφταις ἀλάτι,
Χαλίκιον ἐπάνω τῆς καθεὶς πετᾶ,
Κ' ἐκείνη ἡ δύστηνη, χαρὰ γεμάτη,
Γιὰ τὰ κουφέττα τοὺς ἴσχυραριστᾶ.

ὦ, κι' ἂν ξανοίγατε, δυστυχιμένοι,
Σ' τοῦ πεπρωμένου μας τὴ σκοτεινιά,
Ποιὰ μοῖρα βάρβαρη κ' ἐμᾶς προσμένει
Δὲ θεὸς νὰ δείχνατε τόση ἀπονιά.

Ποιὸς συλλογίζεται ποῦ ἐνῶ ἔς τὴν πλάσι
Φτωχὴ καὶ πάνερμη εἶχε βρεθῆ,
Μέσ' ἔς τ' ἄγριο σκότος τῆς γιὰ νὰ χορτάσῃ
Ἐγραψέ ἡ μοῖρά τῆς — « Νὰ τρελαθῆ! »

Κι' ἀκόμα—ἀχορτάγοι!— τρέχουν σιμά τῆς,
Σκορποῦν τὰ γέλοια τοὺς ἔς τὴ συμφορὰ,
Μέσ' ἔς τὰ τρισκόταδα τὰ λογικά τῆς
Ἐβρίσκει ἡ καρδ' οὐλοῦς τροφή, χαρά!

Γελάσας, χορτάσετε, ὅλοι γελάτε,
Σταυρώσατέ τῆνε, εἶνε μουρλή,
Λεμόνια ρίχτε τῆς, πέτραις πετᾶτε,
Καὶ μὴ φοβόσαστε, ποιὸς σᾶς ἱμιλεῖ!

Σταυρώσατέ τῆνε! τέτοια εἶν' ἡ γῆ μας,
Σήμερον ἂς παίξουμε ὅλοι μὲ αὐτὴ·
Ἀῦρον ἴσως παίξουνε ἄλλοι μαζί μας...
Ποιὸς ξέρει ἡ μοῖρά του τί τοῦ κρατεῖ;

3 Ἰουλίου 1879.

I. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

ΤΙ ΜΟΥ ΕΙΣΑΙ

Μὲ τῆς αὐγῆς τὴν ὠμορφιὰ ὁμοιάζει ἡ μορφή σου·
Ρόδα καὶ κρίνα ἀγκαλιὰ ἔς κῆπο δροσερὸν,
Καὶ ἡ ματιά σου ποῦ ἄδολη μοῦ δείχνει τὴν ψυχὴ σου,
Πόθος, ἐλπίδες μοῦ γεννᾷ καὶ πάθος τρυφερό!

Εἶσαι γιὰ μένα λούλουδο ποῦ ἀνθίζει μὲ καμάρι,
Ἄστέρι ποῦ ἔς τὸν οὐρανὸ χύνει τὸ φῶς γλυκὸ,
Ἄεράκι θεῖο, δροσόβολο, ποῦ ἐνῶ περνᾷ μὲ χάρι
Κλεύει τῆς ἔρμης μου ψυχῆς τ' ὠρατὸ τῆς μυστικὸ.

Χωρὶς ἐσέναν' ὄνειρο γιὰ μένα δὲν ἀνθίζει,
Καὶ μοιάζει μαραμμένο ἀνθὸ ἡ δόλια μου καρδιά.
Κι' ἂν μᾶλινε ἡ ἀγάπη σου ποῦ ὅλα τὰ στολιζει,
Θᾶχα πικρὴ μου ἀπόλαυσι παντοτεινὴ βραδιά.

Ἄχ, ὅλα ναι, ἡ ἀγάπη σου ὅλα μοῦ τὰ μυρώνει,
Κι' ὀλοῦθε μὲ χαμόγελο ἀπλώνει τα φτερά·
Κάθε μου πόθο καὶ παλμὸ μ' ἐσένα ζευγαρώνει
Καὶ πλημμυρεῖ τὰ στήθη μου ἀδιάκοπη χαρά.

Ζῆσε ν' ἀνθῆς ὡς ἂν ἀνοιξί ἔς τῆς νεότητος τὸ περβόλι,
Ἐσὺν κύκνος μέσσα ἔς νερά ὅπου ἡ ἀγάπη ζῆ,
Νᾶσσι γιὰ ὄλους λούλουδο, νὰ σὲ ζηλεύουν ὅλοι,
Καὶ νᾶμαστε ἀχώριστα πάντα τὰ δυὸ μαζί.

Ἰούλιος 1887.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Γ. ΜΠΟΥΡΝΙΑΣ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΙΜΗΣΕΩΣ

ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΛΥΡΙΚΗΣ ΠΟΗΣΕΩΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΞΕΝΟΙΣ

ΚΑΙ ΙΔΙΩΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΓΑΛΛΟΙΣ

(Συνέχ. ὄρα προηγ. φύλλον)

Ἐν τῶν μελῶν τῆς Πλειάδος ὁ Bellay καταβελχθεὶς ὑπὸ τῆς παιδρᾶς καὶ ἀφελοῦς ποιήσεως τοῦ Ἴωνος ἀοιδοῦ ἠθέλησε νὰ μεταφράσῃ αὐτὴν εἰς γαλλικοὺς στίχους. Ἡ μετάφρασις του ἀνεφάνη τῷ 1856, ἀλλ' εἰς ποιητὰς ἀληθινούς ὡς ἦσαν ἐκεῖνοι, ἦτο εὐκολώτερον νὰ μιμηθῶσιν ἢ νὰ μεταφρά-

σωσὶ τὸν Ἀνακρέοντα. Τοῦτο καὶ συνέβη. Συνοικειωθέντες μετὰ τοῦ ἀστάτου ἐκείνου γέροντος, τοῦ μετὰ κισσοῦ καὶ ρόδων ἐστεμμένου, τοῦ ὑπὸ οἴνου ὑγρά τὰ χεῖλη ἔχοντος καὶ ὀδηγούμενου ὑπὸ Ἐρώτων, ἠδυνήθησαν νὰ ἀποτυπώσωσιν ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ἰδίων αὐτῶν ἔργων τὴν δρόσον καὶ τὴν γλαφυρότητα, ἣν ἀποπνέουσι τὰ ἄσματα τῆς λεπτοτάτης καὶ εὐθαλοῦς ἐκείνης Ἑλληνικῆς Μούσης. Πλειότερον δὲ παντός ἐπέτυχε τοῦτο ὁ Ρονσάρ, ὁ κατ' ἐξοχὴν Ἑλληνοιστής, ὡς τὸν ὀνομάζει ὁ Sainte-Beuve. Ὡς τοιοῦτος, ἔχει ἴσως δικαίωμα τινὰ ἐν τῷ «Ποιητικῷ Ἀνθῶνι», ὅστις δύναται νὰ καταχωρίσῃ μίαν τῶν ἀφελεστάτων καὶ χαριστάτων ἀνακρεοντείων ὠδῶν, ἀναπολοῦσαν τὸν δημοφιλεῖ ἡμῶν Χριστόπουλον. Ἡ ὠδὴ αὕτη εἶνε ἡ κατὰ μίμησιν τῆς ἐξῆς εἰς Ἐρωτα ὠδῆς τοῦ Ἀνακρέοντος.

Ἐρως ποτ' ἐν ρόδοισι
κοιμωμένην μέλισσαν
Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη
τὸν δάκτυλον, πατάξας
τὰς χεῖρας, ὠλόλυξε·
δραμῶν δὲ καὶ πετασθεῖς
πρὸς τὴν καλὴν Κυθῆρην,
Ἦλωλα, μήτηρ, εἶπεν,

Ὦλωλα κάποθνήσκω.
Ἦφισ μ' ἔτυψε μικρὸς,
πτερωτός, ὃν καλοῦσι
μέλισσαν οἱ γεωργοί.
Ἦ δ' εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
πονεῖ τὸ τῆς μελίσης,
πόσον δοκεῖς πονοῦσιν,
Ἐρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

Ὁ Ρονσάρ τὴν μιμικήν του ἐπιγράφει ὁ Ἐρως κ λ ε π τ η ς
τ ο ὕ μ ε λ ι τ ο ς.

Le petit enfant Amour
Cueilloit des fleurs à l'entour
D'une ruche, où les avettes 1)
Font leurs petites logettes.

Comme il les alloit cueillant
Une avette sommeillant
Dans le fond d'une fleurette
Lui picqua la main douillette.

Sitost que picqué se vit,
«Ah! je suis perdu!» a dit;
Et s'en courant vers sa mere,
Lui monstra sa plaie amère:
«Ma mère, voyez ma main,

1) μικρὰὶ μέλισσαι.

Ce disoit l'Amour tout plein
De pleurs; voyez quelle enflure
M'a fait une esgratignure!»
Alors Venus se sourit,
Et en baisant le prit,
Puis sa main luy a soufflée
Pour guarir sa playe enflée!
«Qui t'a dy-moy, faux garçon,
Blessé de telle façon?
Sont-ce mes Graces riantes
De leurs aiguilles poignantes?
—Nenni, c'est un serpentéau,
Qui vole au printemps nouveau;
Avecque deux aillerettes,
Ça et là sur les fleurettes.
—Ah! vraiment, je le cognois,
Dit Venus; les villageois
De la montagne d'Hymette
Le surnomment Melisette.
Si doncques un animal
Si petit fait tant de mal,
Quand son alène espoignonne
La main de quelque personne,
Combien fais-tu de douleur,
Au prix de luy dans le coeur
De celui en qui tu jettes
Tes venimeuses sagettes?»

Ὁ Ρονσάρ ἐποίησε καὶ κατὰ τὸν Ὀράτιον ὠδὰς καὶ ἄλλας ιδέας πρωτοτύπους, ἐν αἷς ἀποπνέει θέλγητρον, ὅλως Ἑλληνικῆς ἠδυπαθείας ἔμπλεων.

Ὁ Ἀνακρέων ἐξῆσε πάντοτε ἐν Γαλλίᾳ καὶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ 10' αἰῶνος, ἀλλ' οὐδέποτε αἰσθάνεται τις καταφανεστέραν τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ ὅσον ἐν τῷ 15Τ' αἰῶνι. Αἱ Ἀνακρεόντειοι αὐταὶ ἀπομιμήσεις καὶ ἐν μέρει τοῦ Βίωνος καὶ Μόσχου ἀποτελοῦσι τὸ ἀξιολογώτερον μέρος τῆς ἀρχαίας γαλλικῆς ποιήσεως.

Μόνον ἡ μακρὰ βασιλεία τοῦ Βολταίρου δύναται νὰ ὁμοιωθῇ πρὸς τὴν τοῦ Ρονσάρ, ὃν οἱ σύγχρονοι ὠνόμασαν Πίνδαρον, Ὀμηρον, Βιργίλιον, Ἀνακρέοντα καὶ Τίβουλλον, καὶ ὃν οἱ νεώτεροι κριτικοὶ ἀποκαλέσαντες ἀληθινὸν ποιητὴν, τὸν

μέγιστον ποιητὴν τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος, ἐκδίκησαν αὐτὸν κατὰ τῆς καταφρονήσεως τοῦ Βουαλώ. Ὁ Ρουσσὸς ἐν μόνον παρείδεν, ὅτι ἡ εὐρεία, ἡ μεγαλοπρέπεια, ἡ λάμψις τῆς γλώσσης, ἦν τόσον εὐγενῶς ἐπεδίωκε, κτῶνται διὰ τοῦ πλούτου τῶν ἐννοιῶν, καὶ ὅτι ἡ ἀρμονία αὐτῆς δὲν συνίσταται εἰς τὴν διάταξιν τῶν συλλαβῶν, ἀλλ' εἰς τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὸ ὕψος τῶν νοημάτων.

Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ πατρίδι τοῦ Λόρδου Βύρωνος, ὁ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα ἔρως ἀπησχόλησε πολλούς. Καὶ πρῶτος ὁ Cowley ἐπεδίωξε τὸν τίτλον τοῦ ἄγγλου Πινδάρου, ἀλλ' ἐν ταῖς πινδαρिकाῖς αὐτοῦ ᾠδαῖς ὀλίγον ἐπέτυχεν· οὐχὶ διότι ἐστρεφεῖτο φαντασίας καὶ δυνάμεως, ἀλλ' ἐν τοῖς χρόνοις καὶ τῷ τόπῳ τοῦ Cowley δὲν ἐχάφρει ἐνθουσιασμός δι' ἔμπνευσιν ποιήσεως τοιοῦτου εἶδους. Ὁ Ροπε, εἰ καὶ παιδίον ἐξέμαθε τὴν Ἑλληνικὴν, ἐτράπη εἰς τὴν λατινικὴν ἀπομίμησιν, ἀλλ' ὁ ἐν τοῖς γράμμασι ἀντίπαλος αὐτοῦ Ambrose Philips μετέφρασε τὸν Πίνδαρον, ὅπερ ὄσσην μικρὰν ἀξίαν καὶ ἂν εἶχε δὲν ἦτο ἔργον τυχόντος, τὰ δὲ βουκολικὰ αὐτοῦ ἀνώτερα τῶν τοῦ Gay καὶ ἴσως καὶ αὐτῶν τῶν τοῦ Ροπε, προσεγγίζουσι μᾶλλον πρὸς τὸν Θεόκριτον.

Κατὰ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα ὁ Ἰσπανὸς Herréga, ὃν οἱ συμπατριῶται αὐτοῦ ὠνόμασαν Θεῖον, ἀνέπτυξεν ὄντως πινδαρικὴν ποίησιν ἐν τινὶ Canzone, ἐν ἣ ὕμνεῖ τὴν νίκην τοῦ Λεπάντε, ἀλλ' ἐμπνέεται μᾶλλον ὑπὸ τῆς Βίβλου καὶ τοῦ Δαβὶδ ἐν τῇ θαυμασίᾳ ταύτῃ ᾠδῇ. Ἐν τοῖς ποιήμασι τοῦ ἰταλοῦ Crudeli (1763) ἀνεφάνη πάλιν ἀσθενὴς τις λάμψις τῆς ἀρχαίας ποιήσεως, ἀλλὰ μόνον ὁ περιβόητος Gleim κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΗ' αἰῶνος ἀκμάσας ἔδωκε πλειότερον παντὶ νεωτέρου ποιητοῦ τῇ ᾠδῇ τὸν ἀρχαῖον αὐτῆς χαρακτήρα ἐν τοῖς πρωσσικοῖς πολεμικοῖς αὐτοῦ ᾄσμασι. Ὁ Gleim διὰ τὰ λυρικὰ αὐτοῦ ἠξιώθη οὐ μόνον τοῦ ὀνόματος τοῦ Τυρταίου ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ γερμανοῦ Ἀνακρέοντος.

Ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα τὸν τίτλον τοῦ Πινδάρου πρῶτος ἠξιώθη ὁ Ἰωάννης Βαπτιστὴς Ρουσσώ, ἐν τῇ πρὸς τὸν κόμητα du Luc ᾠδῇ αὐτοῦ, ἐν ἣ ἔμπνεόμενος ὑπὸ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν προστάτην του ἀνατρέχει εἰς ἀναμνήσεις τῆς μυθολογίας, ὡς ὁ Θηβαῖος ποιητὴς ἐν ἀναλόγῳ τινὶ ᾠδῇ πρὸς τὸν Ἰέρωνα. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐν τῇ ᾠδῇ ταύτῃ ἐκπέμπει ἀληθινούς λυρικοὺς φθόγγους πανταχοῦ ὅμως τὸ μέρος τῆς μυθολογίας, οὐτινος ἀπτεται, ἀποβαίνει ψυχρόν. Οἱ μιμη-

ται τῆς ἀρχαιότητος ἠγάπησαν πάντοτε τὴν μυθολογίαν τῶν ἀρχαίων καὶ ἠντλησαν ἐξ ὅλων τῶν ὑποκειμένων αὐτῆς, σπανίως ὅμως ἀντλούμενοι οἱ μῦθοι ἐκεῖνοι ἐκ τοῦ βάθους τῶν χρόνων κατῶρθον νὰ μὴ ἀποφυγῶσιν ἐν τῇ ἐπαφῇ νέας ἀτμοσφαιράς. Κατὰ τὴν ἤκιστα ποιητικὴν περίοδον τοῦ φιλοσοφικοῦ αἰῶνος, πληθὺς ποιητῶν ἀνεφάνη, τινὲς δὲ τούτων μετ' ἐπιτυχίας ἔκρυσαν τὴν λύραν. Ὁ ἀββᾶς Chaulieu ἠξιώθη τοῦ ὀνόματος Ἀνακρέοντος καὶ ὑπὸ τοῦ Βολταίρου ὠνομάσθη γάλλος Τιβούλλος. Οἱ λόγιοι τῆς ἐποχῆς δὲν εὗρισχον μεγάλην δυσκολίαν νὰ ἀποδίδωσι τὰ ὀνόματα τοῦ Πινδάρου καὶ Ἀνακρέοντος, τοῦ Τιβούλλου, τοῦ Θεοκρίτου, τοῦ Βιργιλίου καὶ Ὀρατίου εἰς τοὺς ποιητὰς αὐτῶν τοὺς ἐραστὰς τῆς ἀρχαιότητος. Ὁ Le Brun, ὁ καὶ Le Brun-Pindare ἐπικληθεὶς, ἀληθινὸς ἐπιποιητὴς, διέπρεψεν ἐν τῇ κατὰ Πίνδαρον καὶ Ὀράτιον ᾠδῇ πλειότερον ἴσως πάντων τῶν λοιπῶν λυρικῶν, ἀλλὰ τὸ ὄνομά του ἐπεσείασε καθὼς καὶ τὰ τῶν ἄλλων συγγρόνων λυρικῶν, τὸ ὄνομα ἐνός τῶν ἡγεμόνων ἐκεῖνων τῆς διανοίας, οἵτινες κοσμοῦσιν ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀνδρέου Χενιέρου. Φύσις εὐγενῆς, εὐαίσθητος καὶ ἐνθους, μεγαλόνοια ἄσπιλος καὶ κεκοσμημένη δι' ἀπείρου μαθήσεως, καρδία λατρεύουσα τὸ καλὸν ἀνευ ἄλλου σκοποῦ, ἢ ὅπως τὸ λατρεύη, καλλιεργῶν αὐτὸ μεθ' ἀγνότητος κινούσης τὸ θάμβος, χαρακτήρ πλήρης ἐνεργητικότητος, ἰδοὺ τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς βραχείας τοῦ Χενιέρου ποιητικῆς ὑπάρξεως, οὐ τὸ θλιβερόν τέλος καθηγίασε τὴν μνήμην καὶ κατέταξε τὸ ὄνομά του ἐν μαρτυρολογίῳ τῶν προμάχων τῆς Ἐλευθερίας. Ἑλλην τὴν καταγωγὴν ἐκ μητρὸς, ὁ Ἀνδρέας Χενιέρος ἠντλησεν ἐν αὐτῷ τῷ αἵματι τῆς μητρὸς του τὸν πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔρωτα καὶ ἐβάπτισε τὴν νεαρὰν λύραν του εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Περμησοῦ. Δεκατετραετὴς μετέφραξε τὸν Ἀνακρέοντα καὶ τὴν Σαπφῶ, δύο δ' ἔτη βραδύτερον τὸν Σοφοκλέα. Ἡ πρὸς τὴν ἐρημίαν καὶ τοὺς ἀγροὺς ἀγάπη αὐτοῦ ὠδήγησε τὰ πρῶτα θήματα τῆς κατ' ἐξοχὴν βουκολικῆς αὐτοῦ Μούσης πρὸς τὸ Εἰδύλλιον. Ἠρέσκετο δὲ πρὸ παντός εἰς τὴν ἀπεικόνισιν τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ αἰσθήματος ἐν τοῖς παιδίοις ὀδηγούμενος ἐν τούτῳ ὑπὸ τοῦ Θεοκρίτου καὶ τοῦ Βιργιλίου. Ὁ Χενιέρος ἐμιμεῖτο τοὺς ἀρχαίους καὶ ἐκαυχᾶτο εἰς τοῦτο, ἀλλ' εἶχε ἰδιον τρόπον μιμήσεως. Λαμβάνων ἐκ πάντων τῶν ποιητῶν τὰ ἐκλεκτότερα ἀνθὴ μετεφύτευεν αὐτὰ ἐν τόπῳ ὑπ' αὐτοῦ καλλιεργηθέντι καὶ διέπлатτεν αὐτὰ κατ' ἰδίαν ἔμπνευσιν ἀφίνων

μόνον αὐτοῖς τὸ ἀρχαῖον ἄρωμα. Ὅτε δὲ προϊόντος τοῦ χρόνου ὁ πυρετὸς τῆς πρώτης νεότητος ἐμαραίνεται καὶ ἡ ψυχὴ του, ἡ μέχρι τοῦδε μὴ ἀνερχομένη ὑπεράνω τῆς πίστεως τοῦ Τιβούλλου καὶ τοῦ Θεοκρίτου, ἐκλινε γόνυ σεβασμοῦ πρὸς ἀόριστον τινὰ δύναμιν, ἣν ἠσθάνετο χωρὶς νὰ δύναται ἀκόμη νὰ βλέπη, ὅτε ἡ ἐπελθοῦσα καταίγῃς ἠφάνισεν ἐν τῇ ὀρμῇ αὐτῆς τὰς Λοκρίδας καὶ τὰς Καμίλλας, αἵτινες παρέσυρον τὴν νεαρὰν φαντασίαν του, καὶ ἐκ τῆς ἐμπαθοῦς καὶ ἐξευγενισθείσης καρδίας του ἐξῆλθον φλόγγοι Λαμαρτίνειοι, ἡ Μοῦσα δὲν ἀπέβαλε καὶ τότε τὴν Ἑλληνικὴν αὐτῆς χλαῖναν, περιέσφιγξε μόνον ταύτην εὐλαβῶς καὶ κοσμίως περὶ ἑαυτήν. Ἐν τῇ πρὸς τὴν Καρλότταν Κορδαὶ πατριωτικωτάτῃ αὐτοῦ ᾠδῇ, ἐν ἣ ἡ χάρις, ἡ μελαγχολία, ἡ τῶν δημίων καταφρόνησις, ὁ τῆς Ἑρωίδος ἔπαινος διαδοχικῶς ἀμιλλῶνται περὶ τοῦ στεφάνου, καὶ ἐν ἣ ἡ καρδιά τοῦ ποιητοῦ ἐκφράζεται εἰς ὑψηλὸν θρηνον, ἡ ἀνάμνησις τῆς Ἑλλάδος ἐπανέρχεται καὶ ζωογονεῖ τὸν οἶστρόν του.

«Ἡ Ἑλλάς», λέγει, «ᾧ ἐνδοξος κόρη, θαμάζουσα τὸ θάρρος σου, ἤθελεν ἐξαντλήσει τὸ μάρμαρον τῆς Πάρου, ὅπως θέσῃ τὴν εἰκόνα σου παρὰ τὴν τοῦ Ἀρμοδίου καὶ τὴν τοῦ φίλου του. Καὶ χορὸς ἐπὶ τοῦ τάφου σου, ἐν ἀγία μέθῃ, ἤθελε φάλλει τὴν Νέμεσιν, τὴν βραδείαν θεότητα, τὴν πλήττουσαν τὸ κακὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου του.»

Μέχρις αὐτῶν τῶν ποδῶν τοῦ ἱκριώματος ἔπρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔρως δὲν τὸν ἐγκατέλιπεν.

«Ἐλθε, ᾧ λύρα μου», φωνεῖ, «ᾧ τελευταίῃ μου καὶ ἀθῶε ἔρως ἐλθέ! ᾧ λύρα μου, σπεῦσον ψάλλε μου κἀνὲν τῶν ἀσμάτων ἐκείνων, τὰ ὅποια ἡ νεαρὰ καὶ τρυφερὰ φωνή σου ἐδιδάχθη ἄλλοτε ἐκ τῶν λυρῶν τῆς Ἑλλάδος.»

Καὶ λαμβάνων τὴν προσφιλεῖ ταύτην Ἑλληνικὴν λύραν ρυθμίζει αὐτὴν ἐπὶ σοβαροτέρου τόνου καὶ ἄρχεται σφενδονίζων τοὺς φλογεροὺς ἰάμβους του.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΖΑΡΚΟΥ

Τὸ ἐπόμενον φύλλον, ἐν ᾧ καταχωρισθήσεται τὸ τέλος τοῦ Ὅρτις, δὲν θὰ σταλῇ πρὸς τοὺς καθυστεροῦντας τὴν συνδρομὴν των, πρὶν ἢ ἀποτίσωσιν αὐτήν.